

Stephen King

TORN DE NIT

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Ed. Males Herbes
2018

Índex

- Pròleg, 11
- Jerusalem's Lot, 31
- Les hores mortes, 81
- Onatge nocturn, 109
- Jo soc la porta, 123
- La trinxadora, 143
- L'home del sac, 173
- Substància grisa, 193
- Camp de batalla, 211
- Camions, 227
- A vegades tornen, 253
- La primavera de les maduixes, 295
- La cornisa, 311
- L'home del tallagespa, 337
- Deixar-ho, SA, 351
- Sé el que necessites, 381
- Els nens de les panotxes, 413
- L'últim graó de l'escala, 455
- L'amant de les flors, 473
- Una última abans de sortir, 483
- La dona de l'habitació, 507

SÉ EL QUE NECESSITES

—Sé el que necessites.

L'Elizabeth va alçar els ulls del manual de sociologia, sobresaltada, i va veure un jove força insuls amb una jaqueta verda militar. Per un moment va pensar que li sonava, com si el conegués d'abans; la sensació va ser gairebé de *déjà vu*. Però només li va durar un moment. Era alt com ella, prim i... inquiet. La paraula era aquesta. No es movia, però era com si sota la pell tot ell es bellugués amb neguit, just on no ho podies veure. Tenia uns cabells negres embullats. Duia unes ulleres de carei que li engrandien els ulls castanys foscos, amb uns vidres que semblaven bruts. No, estava força segura de no haver-lo vist.

—Ho dubto, saps —va respondre ella.

—Necessites un cucurutxo de dues boles de maduixa. Oi?

L'Elizabeth va parpellejar, força sobresaltada. Perquè era cert que en algun raconet del seu cervell estava pensant a aturar-se un moment i anar a fer un gelat. Estudiava per als exàmens finals en un dels cubicles que el sindicat d'estudiants tenia a la tercera planta, i per desgràcia encara li quedava mitja vida per acabar.

—Oi? —va insistir el noi, i va fer un somriure que li va transformar la cara, de massa intensa i gairebé desagradable a estranyament atractiva. Li va venir al cap la paraula *bufó*, que no era una paraula que escaigués gaire a un noi, però aquest ho era, quan somreia. L'Elizabeth li va tornar el somriure abans de poder-lo bloquejar entre les dents. Si alguna cosa no necessitava era haver de perdre el temps foragitant un paio estrany que havia triat el pitjor moment de l'any per mirar de causar bona impressió. Encara havia d'arrossegar-se per setze capítols més d'*Introducció a la sociologia*.

—No, gràcies —va dir.

—Vinga, que si continues gaire més t'agafarà mal de cap. Fa dues hores que estudies sense ni respirar.

—I tu com ho saps, això?

—T'he estat observant —es va afanyar a dir, però aquesta vegada el seu somriure de murri no va fer cap efecte. L'Elizabeth ja en tenia ara, de mal de cap.

—Tu sí que pots parar —va dir l'Elizabeth, més tallant del que hauria volgut—. No m'agrada que m'espïin.

—Ho sento. —L'Elizabeth li va tenir una mica de llàstima, la mateixa que a vegades tenia pels gossos esgarriats. Era com si surés, amb aquella jaqueta militar i... sí, duia els mitjons desaparellats. Un de negre i un de marró. Notava que estava a punt de tornar a somriure, i el va retenir.

—Estic d'exàmens —va dir amb veu amable.

—Esclar —va dir ell—. Entesos.

L'Elizabeth se'l va quedar mirant un moment amb aire pensatiu. Després va abaixar els ulls cap al llibre, però la conversa li va deixar una imatge al cap: dues boles de maduixa.

Quan va tornar al dormitori era un quart de dotze de la nit i l'Alice estava estirada al llit, escoltant Neil Diamond i llegint *The Story of O*.

—No sabia que fos una lectura obligatòria —va dir l'Elizabeth.

L'Alice es va incorporar.

—Intento eixamplar horitzons, guapa. Alçar el vol intel·lectual. Elevar el... Liz?

—Hmmm?

—Que m'has sentit?

—No, perdona, estava...

—Sembla que t'hagin clavat un cop al cap, noia.

—He conegut un noi, avui. Força divertit.

—Ah sí? Ha de ser una cosa impressionant, si ha aconseguit separar la gran Rogan dels seus estimats textos.

—Es diu Edward Jackson Hamner, Júnior, agafa't fort. Baixet. Prim. Sembla que no s'hagi rentat el cap des de l'aniversari de Washington. Ah, i duia els mitjons desaparellats. Un de negre i un de marró.

—Em pensava que et tiraven més els clàssics nois de les fraternitats.

—Res a veure, Alice. Estava estudiant a la tercera planta, al sindicat, el laboratori d'idees, i m'ha convidat a anar al Grinder a fer un cucurutxo. Li he dit que no i ha marxat una mica escorregut. Però quan he començat a pensar en el gelat ja no he pogut parar. I vet aquí que quan havia decidit parar una estona va i me'l trobo allà, amb un gran gelat de dues boles regalimant-li a cada mà.

—Friso per saber-ne el desenllaç.

L'Elizabeth va fer un esbufec.

—Home, de fet no li podia dir que no. O sigui que s'ha assegut, i resulta que l'any passat va fer sociologia amb el professor Branner.

—Si en sentirem, de meravelles, per l'amor de Déu. La generositat del Nadal...

—Escolta, que és una cosa increïble. Ja saps com m'ha fet patir, aquesta assignatura...

—Sí. En parles en somnis, com aquell qui diu.

—Tinc una mitjana de setanta-vuit. Per conservar la beca he de treure un vuitanta, i això vol dir que necessito almenys un vuitanta-quatre al final. Doncs bé, el tal Ed Hamner diu que en Branner posa gairebé el mateix examen cada any. I l'Ed és eidètic.

—Vols dir que té d'això... memòria fotogràfica?

—Sí. Mira. —Va obrir el llibre de sociologia i en va treure tres fulls de llibreta escrits de dalt a baix.

L'Alice els va agafar.

—Sembren preguntes de resposta múltiple.

—Ho són. L'Ed diu que és l'examen que va posar en Brenner l'any passat paraula per paraula.

L'Alice va respondre amb veu plana:

—No m'ho crec.

—Però és que cobreix tot el temari!

—Segueixo sense creure-m'ho. —Li va tornar els fulls—. Només perquè aquest llefiscós...

—No és llefiscós. No li diguis així.

—D'acord. M'imagino que el... noi aquest no et deu haver pas ensarronat perquè memoritzis només aquests fulls i ni et miris la resta, oi?

—No, esclar —va dir l'Elizabeth, incòmoda.

—I, encara que fos l'examen, ho trobes gaire ètic?

La ràbia la va enganxar per sorpresa i se li va escapar per la llengua sense que tingués temps de contenir-la.

—Per tu és tot molt fàcil, esclar. Sempre a les llistes d'honor, i amb uns pares que t'ho paguen tot. No ets... Ei, perdona. No calia, això.

L'Alice es va arronsar d'espatlles i va tornar a obrir el

llibre amb un posat estudiadament neutre.

—No, tens raó. No n'he de fer res. Però per què no t'estudies el llibre... només per anar sobre segur.

—Esclar que l'estudiaré.

Però bàsicament va estudiar els apunts per a l'examen que li havia donat l'Edward Jackson Hamner, Jr.

Quan va sortir de la sala de conferències després de l'examen se'l va trobar assegut al vestíbul, surant dins de la seva jaqueta militar. Li va fer un somriure temptatiu i es va aixecar.

—Com t'ha anat?

L'Elizabeth va tenir un rampell i li va fer un petó a la galta. No recordava haver sentit mai un descans tan gran.

—Em penso que l'he clavat.

—De debò? Genial. Et ve de gust una hamburguesa?

—M'encantaria —va respondre ella, una mica absent. Encara pensava en l'examen. Era el que l'Ed li havia passat, gairebé paraula per paraula, i havia sigut bufar i fer ampolles.

Quan van estar davant de les hamburgueses, l'Elizabeth li va preguntar com li anaven els seus, de finals.

—No en tinc. Estic al quadre d'honor, i llavors els finals són voluntaris. I com que ja tenia bona mitjana, no n'he fet cap.

—I llavors com és que encara ets aquí?

—Bé que t'havia de veure, no?

—No calia, Ed. Ets molt amable, però... —L'emoció nua que va veure als ulls del noi la va torbar. No era la primera vegada que s'hi trobava. Era una noia guapa.

—Sí —va dir ell amb veu suau—. Sí que calia.

—T'ho agraeixo, Ed. Crec que gràcies a tu hauré salvat la beca. De debò que sí. Però tinc nòvio, saps.

—I va de debò, la cosa? —va preguntar ell, en un intent matusser de prendre-s'ho amb lleugeresa.

—Molt —va respondre ella, copiant-li el to—. Gairebé estem promesos.

—Ho sap, ell, que és un home de sort? Sap la sort que té?

—Jo també en tinc —va dir ella, pensant en en Tony Lombard.

—Beth —va dir ell tot d'una.

—Què? —va preguntar ella, sobresaltada.

—Ningú et diu així, oi?

—Eh... no. Ningú.

—Ni el paio aquest?

—No... —En Tony li deia Liz. I a vegades Lizzie, que encara era pitjor.

L'Ed va inclinar-se cap a ella.

—Però el que t'agrada més és Beth, oi?

Ella va riure per dissimular la torbació.

—Però què dius...

—Tant és. —L'Ed va fer el seu somriure de murri—. Et diré Beth. És millor. I ara menja't l'hamburguesa.

I tot d'una havia acabat el primer any d'universitat i s'estava acomiadant de l'Alice. Totes dues estaven una mica tenses, i a l'Elizabeth li sabia greu. Suposava que era culpa seva: i és que potser se n'havia vantat una mica massa, quan havien sortit les notes finals de l'examen de sociologia. Havia tret un noranta-set, la nota més alta.

Al capdavall, es deia a l'aeroport mentre esperava que anunciessin el vol, no era gaire menys ètic allò que les empollades que es veia obligada a fer al cubicle de la tercera planta. De fet, empollar no tenia res a veure amb estudi-

ar; era una simple memorització rutinària que s'esvaïa tan bon punt havies fet l'examen.

Amb el dit acarona un sobre que li sortia una mica del bolso. Era l'anunci de la concessió de la beca per a l'any següent: dos mil dòlars. Aquell estiu en Tony i ella treballarien plegats a Boothbay, Maine, i amb el que guanyés acabaria de sortir de penes. Gràcies a l'Ed Hamner, seria un estiu meravellós. Tot aniria com una seda.

Però va ser el pitjor estiu de la seva vida.